

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 92/2026-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Marekom Gajdošom, Dúhová 966/8, Slovenský Grob, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1To/126/2024 z 2. apríla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 22. júla 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením krajského súdu sp. zn. 1To/126/2024 z 2. apríla 2025. Sťažovateľ zároveň navrhuje zrušiť napadnuté uznesenie krajského súdu (hoci sťažovateľ ho vo svojej ústavnej sťažnosti nesprávne označuje ako rozsudok, pozn.) a vrátiť mu vec na ďalšie konanie. Okrem toho si sťažovateľ uplatňuje aj finančné zadosťučinenie 3 000 eur a aj náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že Mestský súd Bratislava I vydal rozsudok č. k. B2-6T/106/2022-639 z 22. júna 2023, ktorým uznal sťažovateľa (ako obžalovaného v 2. rade) za vinného zo spáchania prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona. Sťažovateľ sa spolu s kolegom (obžalovaným v 1. rade, pozn.) v marci 2019 zúčastnil zahraničnej služobnej cesty, kde boli spoločne ubytovaní na jednej izbe č. 401 v hoteli [REDACTED], Rakúska republika. Po návrate zo služobnej cesty 5. apríla 2019 v úmysle podvodným spôsobom získať majetkový prospech predložil na zúčtovanie vopred vybranej zálohy 3 000 eur

do pokladne odboru účtovníctva sekcie ekonomiky Ministerstva vnútra Slovenskej republiky informatívny účet bez čísla faktúry a bez príjmového pokladničného dokladu za ubytovanie vystavený na 2 004,60 eur, hoci podľa reálne vystavenej faktúry (účtu) č. 8786 mal za ubytovanie zaplatiť len 1 006,80 eur, pričom sťažovateľ zatajil skutočnosť, že v hoteli [REDAKOVANÉ] bol ubytovaný spoločne s kolegom na jednej izbe č. 401, za čo mu bola vystavená jednotná faktúra č. 8786, ktorá bola zaplatená v hotovosti na mieste, a predložením informatívneho účtu deklaroval pokladni, že boli aj s kolegom ubytovaní každý samostatne (na inej izbe), čím tak sťažovateľ spôsobil Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky škodu 997,80 eur, tým naplnil skutkovú podstatu prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený peňažný trest vo výmere 1 500 eur (s náhradným trestom odňatia slobody vo výmere 2 mesiacov). Sťažovateľ, ako aj jeho spoluobžalovaný podali proti predmetnému rozsudku odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že odvolanie sťažovateľa a spoluobžalovaného zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Väčšina námietok sťažovateľa v jeho ústavnej sťažnosti smerovala proti záverom a hodnoteniam súdov týkajúcim sa výpovede svedkyne [REDAKOVANÉ] – recepcnej rakúskeho hotela ([REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]). Podľa sťažovateľa súdy nedostatočne reflektovali na nezrovnalosti v jej výpovedi, resp. rozpory medzi jej výpoveďou a výpoveďou riaditeľa hotela [REDAKOVANÉ], čo malo za následok nesprávne zistený skutkový stav. Sťažovateľ tvrdil, že svedkyňa klamala, keď vypovedala, že ju s kolegom požiadali, aby im osobitne vystavila informatívne faktúry, svedkyňu podľa jeho slov mali požiadať iba o rozdelenie platby na dve samostatné faktúry. Podľa sťažovateľa si iba nevšimli, že tieto boli vystavené na dve rozličné izby, čo nekorešpondovalo s realitou, keďže spali v jednej dvojposteľovej izbe. Zároveň tvrdil, že ani on a ani jeho kolega si nepozreli cenník hotela, a teda nevedeli, že cena bola navýšená, dokonca podľa tvrdení sťažovateľa mohla recepcná uviesť akúkoľvek sumu, oni si to nekontrolovali, preto nebola ich chyba, keď následne zamestnávateľa (poškodeného) uviedli do omylu.

4. Sťažovateľ ďalej tvrdil, že svedkyňa porušila zákon, keď im pri platbe v hotovosti nevystavila žiadny pokladničný doklad, tiež považoval za sporné, kto vlastne vystavil faktúru č. 8786 s QR kódom (či recepcná alebo riaditeľ hotela), pričom táto faktúra mala byť vystavená až niekoľko hodín po ich odchode z hotela, a preto navrhoval doplniť dokazovanie zamerané na účtovníctvo hotela, čomu ale súdy nevyhoveli, pričom krajský súd mal v napadnutom uznesení zdôrazniť, že podstata podvodného konania v predmetnej trestnej veci sa netýkala okolnosti vystavenia faktúry č. 8786 s QR kódom, ale predloženia nepravdivých faktúr zamestnávateľovi zo strany sťažovateľa a jeho kolegu.

5. Vo vzťahu k argumentácii krajského súdu, ktorý neveril, že by si sťažovateľ a jeho kolega nevšimli, že im boli vystavené faktúry na dve rozličné izby, ako ani tomu, že vôbec netušili, akú cenu mali platiť za spoločnú izbu, sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti podotkol, že z dvoch faktúr predložených zamestnávateľovi sa tá jeho týkala izby (č. 401), v ktorej skutočne spali, on si teda ani nemohol všimnúť, že kolegova faktúra bola vystavená na inú izbu. Následne sťažovateľ túto svoju faktúru iba odovzdal svojmu kolegovi, aby ju vyúčtoval za neho.

6. Teda sťažovateľ v konečnom dôsledku tvrdil, že krajský súd v napadnutom uznesení dospel k zjavne nesprávnym skutkovým záverom, ktoré zapríčinili vynesenie záveru o jeho vine, pričom sa súdy jednak nevysporiadali s podstatnými argumentmi sťažovateľa a jednak nevykonali potrebné dokazovanie. Tieto okolnosti podľa sťažovateľa predstavujú porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie.

7. Podľa sťažovateľa iba v prípade priznania finančného zadosťučinenia bude naplnený aj preventívny účinok rozhodnutia ústavného súdu proti krajskému súdu. Sťažovateľ si uplatnil finančné zadosťučinenie vo výške 3 000 eur, pričom, čo sa týka jeho výšky, poukázal na odôvodnenie uznesenia krajského súdu, ktoré malo byť nielen v rozpore s vykonanými dôkazmi, ale je aj v rozpore so základnými zásadami trestného konania obsiahnutými v Trestnom poriadku, ústave a dohovore, na ktorých dodržiavanie mal osobitne dbať, a to aj vzhľadom na minulosť sťažovateľa a jeho osobnosť.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým uznesením krajského súdu.

9. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

10. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

11. Sťažovateľ síce vo svojej ústavnej sťažnosti uviedol, že nedostatky týkajúce sa skutkového stavu zakladajú aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku (minister spravodlivosti podá dovolanie aj proti právoplatnému rozhodnutiu vychádzajúcemu zo skutkového stavu, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach nesprávne zistený, alebo ak boli pri zisťovaní skutkového stavu závažným spôsobom porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci), ale z jeho ústavnej sťažnosti už nie je zrejmé, či podal ministromi podnet. Ústavný súd na mestskom súde zistil (27. januára 2026), že sťažovateľ sám dovolanie nepodal (aj keď zákonná lehota mu ešte neuplynula), zrejme s ohľadom na okolnosť, že námietky artikulované v jeho ústavnej sťažnosti sa týkali skutkového stavu a nevedel ich podriaďiť pod žiadny zo zákonných dovolacích dôvodov, na základe ktorých mohol podať dovolanie sám sťažovateľ.

12. To, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil, spravidla nie je predmetom prieskumu pred ústavným súdom. V tomto zmysle ústavný súd nie je súdom konajúcim v základnom konaní. Ústavný súd do rozhodnutí všeobecných súdov vstupuje výlučne v prípadoch, keď nimi došlo k zásahu do niektorého zo základných práv alebo slobôd tak, že interpretácia či aplikácia zákonného práva nerešpektuje podstatu ústavných princípov (m. m. napr. III. ÚS 455/2020). Ide o prípady arbitrárnych rozhodnutí, ktoré znamenajú najmä (i) extrémny nesúlad právnych záverov s vykonanými skutkovými a právnymi zisteniami, (ii) interpretáciu, ktorá je v extrémnom nesúlade s obsahom právnej praxe (odklon od ustálenej judikatúry bez toho, aby boli dostatočne uvedené dôvody, na základe ktorých súd odmietol stabilizovanú výkladovú prax), (iii) nerešpektovanie kogentnej normy (interpretáciu), ktorá je v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti, ako aj (iv) hodnotenie dôkazov vykonaných bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové závery (m. m. napr. I. ÚS 413/2018, IV. ÚS 599/2021).

13. Ústavný súd v konfrontácii so sťažovateľom navrhovanou koncepciou, ktorou sa snaží docieľiť aj prostredníctvom ústavného súdu revíziu skutkových záverov vo svojej trestnej veci, konštatuje, že mu ako ochrancovi ústavnosti neprináleží vyjadrovať sa k podstate skutkových okolností, na ktorých podklade bola vyvedená trestnoprávna zodpovednosť určitej osoby, ani hodnotiť a „vážiť“ jednotlivé argumenty s cieľom skúmať ich primeranosť/dôvodnosť, resp. to, či sú/nie sú postačujúce na záver o jej danosti. Úlohou ústavného súdu ako nezávislého orgánu ochrany ústavnosti je skúmať iba ústavné markanty postupu orgánov verejnej moci a z nich plynúce závery vyjadrené v jednotlivých individuálnych právnych aktoch, a to z pohľadu, či neprekračujú rámec ich ústavnej udržateľnosti. Ústavný súd teda nie je možné vnímať ako tzv. skutkový súd, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, a taktiež nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľa. V naznačených súvislostiach ústavný súd už judikoval, že «Ústavný súd nerozhoduje v predmetnej veci patriacej do právomoci všeobecných súdov, teda nerieši „kauzu“, ale posudzuje „len“ ústavnú udržateľnosť napadnutého rozhodnutia. Ak by aj sám dospel (pri riešení na úrovni zákona alebo skutkového stavu) k odlišným záverom, nie je to dôvod na zrušenie ústavnou sťažnosťou napadnutého rozhodnutia, ak subjekt rozhodovania odôvodnil svoje závery dostatočnými a bez zjavného excesu produkovanými úvahami na svojej, teda zákonnej alebo podzákonnej úrovni.» (uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 399/2022 zo 6. septembra 2022 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 83/2022).

14. Z ústavného princípu nezávislosti súdov obsiahnutého v čl. 141 ústavy vyplýva zásada voľného hodnotenia dôkazov, ktorá je vo vzťahu k trestnému konaniu na zákonnej úrovni upravená v § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Všeobecné súdy v každej fáze konania zvažujú, ktoré dôkazy je potrebné vykonať a či je potrebné, prípadne v akej miere, doplniť dôkazný stav, pričom posudzujú aj dôvodnosť návrhu na doplnenie dokazovania. Zásada voľného hodnotenia dôkazov znamená, že zákon neustanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti a váhu jednotlivých dôkazov. Ich význam sa vyjaví až pri konečnom zhodnotení dôkazného materiálu, pri ktorom však nemôže konajúci súd postupovať svojvoľne. Jeho vnútorné presvedčenie o správnosti určitej okolnosti musí byť založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne. Vnútorné

presvedčenie sudcu tak musí byť odôvodnené objektívnymi skutočnosťami, ktoré súd zistí, a musí byť ich logickým dôsledkom. Pokiaľ všeobecné súdy pri svojom rozhodovaní stanovené zásady pre hodnotenie dôkazov rešpektujú, nemá ústavný súd právomoc „hodnotiť“ hodnotenie dôkazov nimi vykonaných (uznesenie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 2485/16 z 29. novembra 2016; m. m. tiež napr. II. ÚS 329/2021, II. ÚS 198/2023, II. ÚS 337/2023). Zásadu voľného hodnotenia dôkazov je potrebné štruktúrovať do konkrétnych komponentov a kritérií. Jedným z nich, patriacim ku kľúčovým kritériám, je transparentnosť rozhodovania, teda nutnosť dôkazný postup popísať a logicky a vecne presvedčivým spôsobom odôvodniť (nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 464/99 z 13. júla 2000; m. m. tiež napr. II. ÚS 329/2021, II. ÚS 198/2023, II. ÚS 337/2023). Uvedenú požiadavku zákonodarca na účely trestného konania vtelil do sústavy nárokov kladených na odôvodnenie rozsudku (§ 168 Trestného poriadku). Zvlášť prípady, kde si vykonané dôkazy vzájomne odporujú, kladú na konajúci všeobecný súd zvýšené nároky, a to v súvislosti s vyvodzovaním záverov o tom, ktoré skutočnosti súd považuje za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa riadil pri hodnotení vykonaných dôkazov (m. m. napr. II. ÚS 329/2021, II. ÚS 198/2023, II. ÚS 337/2023).

15. Konkrétne krajský súd v napadnutom uznesení zdôraznil, že sťažovateľ a jeho spolupáchateľ (kolega) predložili svojmu zamestnávateľovi doklady, ktoré zjavne neodrážali realitu. Tieto doklady boli pritom predložené spoločne a pre odvolací súd bolo nepredstaviteľné, aby si nevšimli nesprávny údaj o izbe, ktorú neužívali (č. 402), resp. aby nepochopili, že každý z nich hradil samostatnú inú izbu, a to plnú sumu za ubytovanie, hoci bývali spolu na jednej izbe. Z týchto skutočností krajský súd vyvodil úmyselné zavinenie obžalovaných vo vzťahu k vyvolaniu omylu ich zamestnávateľa a spôsobeniu následku (škody na majetku zamestnávateľa a obohateniu sa), pretože vedome predkladali doklady, o ktorých museli vedieť, že nezodpovedajú realite. Krajský súd pritom uzavrel, že protiprávne konala aj recepčná hotela, ktorá im vystavila tieto doklady/informatívne faktúry s nepravdivými údajmi. Táto skutočnosť ale nebola spôsobilá zbaviť trestnej zodpovednosti obžalovaných. K obrane sťažovateľa, ktorý tvrdil, že sa stal obeťou trestného činu recepčnej, krajský súd konštatoval, že ide o extrémne nepresvedčivé tvrdenie, pretože aby sa stal obeťou podvodu zo strany recepčnej, musela by táto recepčná vedieť, že obžalovaní sú štátni zamestnanci a že za ubytovanie budú platiť štátnymi peniazmi a že z tohto dôvodu budú pri platbe nedôslední, pretože si nevšimnú (neskontrolujú), že podľa vystavených informatívnych faktúr majú hradiť ubytovanie za dve izby, hoci bývali iba v jednej, a toto všetko by sa recepčná rozhodla využiť a musela by navyše počítať aj s tým, že obžalovaní nebudú platiť za ubytovanie spoločne a že medzi sebou nebudú komunikovať o tom, kto ubytovanie za izbu uhradil. Takéto konanie recepčnej je zjavne nepravdepodobné, pretože táto nemala žiadne bližšie údaje o zdroji finančných prostriedkov, z ktorých sa malo ubytovanie uhrádzať, a navyše by išlo o veľmi ľahko odhaliteľné konanie recepčnej zo strany obžalovaných. Súď napokon uzavrel, že faktúra s QR kódom, ktorá je potrebná pre daňové a účtovné účely, mohla byť vygenerovaná v čase, keď už obžalovaní v hoteli neboli, pretože slúžila pre potreby hotela a obžalovanými už bola fakticky uhradená v hotovosti skôr, a to v čase, keď im zároveň boli vyhotovené recepčnou faktúry s nesprávnymi údajmi.

16. K výhrade sťažovateľa v jeho ústavnej sťažnosti, že jeho faktúra bola na „správnu izbu“ a nemohol vedieť, že kolegova bola na nesprávnu izbu, sa vyjadril ešte prvostupňový súd na strane 18 rozsudku č. k. B2-6T/106/2022-639 z 22. júna 2023, kde okrem iného uviedol, že aj keď existuje možnosť, že sťažovateľ podané vyúčtovanie služobnej cesty nepodpísal, je súd toho názoru, že bol uzročený, že svojím konaním môže spôsobiť škodu poškodenej spoločnosti, pretože obžalovanému Kneževičovi (kolegovi) poskytol doklady na účely vyúčtovania služobnej cesty, a teda vedel, že toto vyúčtovanie bude robiť tento kolega. Zároveň mu predložil doklad za pobyt v hoteli, o ktorom sťažovateľ vedel, že je nesprávny, pretože za pobyt reálne zaplatil 997,80 eur a podľa dokladu, ktorý predložil kolegovi k vyúčtovaniu, si uplatnil 1 995,60 eur. Obžalovaní tak konali po vzájomnej dohode a následne aj v zhode. V každom prípade krajský súd v napadnutom uznesení na túto námietku ani nemohol reagovať, pretože ju sťažovateľ nezahrnul medzi svoje odvolacie námietky. Sťažovateľ síce nepripojil k svojej ústavnej sťažnosti svoje odvolanie, ale už uvedená okolnosť vyplýva z podrobného parafrázovania jeho odvolania v jeho ústavnej sťažnosti, resp. táto námietka nebola ani uvedená v zhrnutí dôvodov sťažovateľovho odvolania v napadnutom uznesení krajského súdu.

17. Vzhľadom na už uvedené je zřejmé, že krajský súd sa primeraným a dostatočným spôsobom vysporiadal so skutkovými otázkami v predmetnej trestnej veci. Ústavný súd tu ešte podotýka, že podstatou trestného činu podvodu bolo preukázané konanie samotných obžalovaných, pričom potenciálne pochybenia na strane recepcnej či hotela vo všeobecnosti mali iba sekundárny charakter na dokreslenie danej situácie, preto ďalšie dokazovanie, ktoré navrhoval sťažovateľ, v tomto smere nemalo potrebnú relevanciu. Vzhľadom na uvedené nemožno dôkazné závery v napadnutom uznesení krajského súdu hodnotiť ako zjavný skutkový omyl, ktorý by bol extrémne nelogický a teda porušujúci základné právo na súdnu ochranu sťažovateľa. Logické hodnotenie jednotlivých dôkazov vykonané všeobecnými súdmi a pretavené do ich rozhodnutí nepredstavuje podľa ústavného súdu zjavne nesprávne skutkové závery, ako sa snažil tvrdiť sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti.

18. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

19. So zreteľom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k zisteniu, že napadnuté uznesenie krajského súdu nesignalizuje možnosť porušenia označených základných práv sťažovateľa. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť

sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

20. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ako ich špecifikoval v petite svojej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. februára 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu